

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U KRIŽEVCIMA
48260 KRIŽEVCI
Ivana Zakmardija Dijankovečkog 14

Poslovni broj: P-857/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru – Stalna služba u Križevcima po sucu Miroslavu Lovrekoviću, rješavajući u pravnoj stvari tužitelja Nikoline Foglec iz Križevaca, Zagrebačka ulica 1, OIB: 97694337238, zastupana po punomoćniku Ivanu Vukoviću odvjetniku iz Križevaca, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535, zastupana po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon javne i glavne rasprave zaključene 10. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i tuženika, 17. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu Ugovora o kreditu broj 718-50-3121496 zaključenog dana 31.10.2005. godine između tužitelja Nikoline Foglec, Križevci, Zagrebačka 1, OIB: 97694337238, kao korisnika kredita i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora, u dijelu u kojem je iskazana promjenjivost kamatne stope sukladno jednostranoj odluci kreditora.

II Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535, da tužitelju Nikoline Foglec iz Križevaca, Zagrebačka ulica 1, OIB: 97694337238, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.511,25 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude tj. 17. srpnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu 28. listopada 2026. godine u kojoj u bitnom navodi da su 21.10.2005. godine tužitelj i tuženik, sklopili su Ugovor o kreditu broj 718-50-3121496, solemniziran kod Javnog bilježnika. Temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik je odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 4.300,00 eura. Odredbama čl. 2. Ugovora o kreditu ugovorena je promjenjiva kamatna stopa te je određeno je kako se promjenjiva kamatna stopa utvrđuje i mijenja sukladno jednostranoj odluci tuženika. Tuženik je prilikom sklapanja Ugovora isti Ugovor

sastavio unaprijed kao formulirani standardizirani obrazac Ugovora na način da je u iste uglavio niz nepoštenih ugovornih odredaba i to na način da je ova obveza korisnika kredita određena nepoštenom i ništetnom ugovornom odredbom iz čl. II. Ugovora, u kojem je tuženik uglavio promjenu kamatne stope na način da ista vršena po jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati. Povećanje kamatne stope je utemeljeno na jednostranoj odluci Uprave banke, a što je jasno vidljivo i iz obavijesti o promjeni kamatne stope. Odredba čl. 2. Ugovora o kreditu djelomično je nepoštena i ništetna odredba i to u dijelu u kojem je ugovoreno da je ista kamatna stopa promjenjiva, u skladu s Odlukom i aktom o kamatnim stopama Kreditora. Dakle, kamatna stopa je bila promjenjiva sukladno jednostranoj odluci tuženika. Odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi uglavljena je tako da se ista stopa mijenja sukladno jednostranoj odluci banke, dakle odluci koja nije podložna nikakvoj kontroli, niti ugovorne strane, niti neke treće nepristrane strane ili tijela. Time je tuženik ugovorenu kamatnu stopu koja prema izričitoj odredbi čl. 1022. ZOO-a čini bitan sastojak Ugovora o kreditu mijenja samovoljno bez ikakve suglasnosti tužitelja ignorirajući ga pritom kao ravnopravnu ugovornu stranu. Ugovorna kamata i obveza tužitelja prilikom primjene jednostrano promjenjive kamatne stope može se od strane tuženika povećati bilo kada i bilo koliko. Kamatna stopa je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 8,95% godišnje, da bi se ista kasnije mijenjala i rasla na 9,25% godišnje pa do konačno 10,69% godišnje, sve dok tužitelj nije prijevremeno otplatila kredit. Predmetni Ugovor o kreditu tužitelj i tuženik su sklopili kao na unaprijed formuliranom standardiziranom obrascu, te se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Svi ugovori tuženika su sastavljeni na istim obrascima za sve korisnike kredita, i nitko od clijenata tuženika nije imao mogućnosti ugovoriti bilo što osim gotovog bankarskog "proizvoda". Na taj način je ugovorena u članku 2. Ugovora o kreditu promjenjivost kamatne stope, te da je ista kamatna stopa promjenjiva sukladno jednostranom aktu, Odluci banke bez ikakve mogućnosti da korisnik kredita prigovori opravdanosti povećanja iste. Odredbama Zakona o zaštiti potrošača (2003) (dalje: ZZP) propisano je da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također odredbama članka 82. ZZP-a utvrđeno je koje se odredbe mogu smatrati nepoštenima, a primjenjivo na konkretan slučaj to su:

- odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga,
- odredba kojom se potrošač obvezuje na ispunjenje ugovorne činidbe, dok je ispunjenje obveze trgovca uvjetovano okolnošću čije ispunjenje ovisi isključivo o volji trgovca,

- odredba kojom se potrošačima nameću određene obveze a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. Nepoštena ugovorna odredba je, kako je ranije navedeno, ništetna. Kamatna stopa koja se mijenja odlukom banke ništetna je zbog toga jer se radi o neodredivoj činidbi, što je detaljno propisano člancima 269. do 272. Zakona o obveznim odnosima.

Odredbama Zakona o zaštiti potrošača (2003) (dalje: ZZP) propisano je da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također odredbama članka 82. ZZP-a utvrđeno je koje se odredbe mogu smatrati nepoštenima, a primjenjivo na konkretan slučaj to su:

-odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga,

-odredba kojom se potrošač obvezuje na ispunjenje ugovorne činidbe, dok je ispunjenje obveze trgovca uvjetovano okolnošću čije ispunjenje ovisi isključivo o volji trgovca,

-odredba kojom se potrošačima nameću određene obveze a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. Nepoštena ugovorna odredba je, kako je ranije navedeno, ništetna. Kamatna stopa koja se mijenja odlukom banke ništetna je zbog toga jer se radi o neodredivoj činidbi, što je detaljno propisano člancima 269. do 272. Zakona o obveznim odnosima. Odredbama članka 270. ZOO-a propisano je da je ugovor ništetan u slučaju da je činidba neodređena ili neodrediva, a odredbama članka 272. ZOO-a propisano je da je činidba određiva u slučaju da ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj strani da je odredi. Dakle, ništetna je odredba po kojoj je jednoj od ugovornih strana ostavljeno da određuje činidbu - naknadno određivanje moguće je samo ukoliko to obavlja treća strana, u suprotnom činidba mora biti određena u samom ugovoru. Kako je vidljivo iz citirane sporne ugovorne odredbe, visina kamatne stope nije određena niti određiva, budući je ugovorena kao promjenjiva na temelju odluke tuženika, odnosno u skladu s važećim jednostranim odlukama Banke kako se to navodi u Ugovoru o kreditu, tj. jedne od ugovornih strana. Tužitelj naglašava da je u ugovorni odnos s tuženikom pristupio s načelom povjerenja i u trenutku sklapanja Ugovora nije imao razloga posumnjati u namjere tuženika pa je tužitelj s povjerenjem prihvatio nepotpune i površne informacije koje mu je tuženik pružio u predugovornoj i ugovornoj fazi sklapanja Ugovora. Naime tuženik tužitelju nije prezentirao nikakav poseban rizik i upozorenje o tome će doći do povećanja kamatne stope već štoviše, tužitelju je prezentirano da do povišenja kamatne stope neće dolaziti već da će ista samo padati. Dakle, od strane banke je izostalo potpuno informiranje jer tužitelj nije dobio valjanu informiranu odluku o kreditu koji diže. Isključivi kreator svih usluga i njihovog sadržaja i cijena je bio tuženik koji je opet sam na temelju svojih kriterija određivao je li tužitelj kreditno sposoban. Predlaže presudom utvrditi da je ništetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu Ugovora o kreditu broj 718-50-3121496 zaključenog dana 31.10.2005. godine između tužitelja Nikoline Foglec, Križevci, Zagrebačka 1, OIB: 97694337238, kao korisnika kredita i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora, u dijelu u kojem je iskazana promjenjivost kamatne stope sukladno jednostranoj odluci kreditora. Potražuje trošak.

2. U odgovoru na tužbu od 25. studeni 2025. godine tuženik u bitnom navodi da smatra kako je ista u cijelosti neosnovana zbog čega ju tuženik osporava u cijelosti. Tuženik prvenstveno ističe prigovor mjesne nenadležnosti uređujućeg suda. Naime, sukladno odredbi čl. 48. stavka 1. ZPP-a opće mjesno je nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Opreza radi, tuženik ističe prigovor promašene aktivne legitimacije. Naime, ugovor o kreditu koji je dostavljen uz tužbu sklopila je osoba imena i prezimena Nikolina Foglec. No kako je isti sklopljen i otplaćen prije uvođenja OIB-a ugovor sadrži samo JMBG. Tužiteljica i osoba na ugovoru o kreditu imaju i različite adrese, te tužena ne može ni na koji način utvrditi da se radi o istoj osobi, osim ako tužiteljica to dokaže. Tuženik i Nikolina Foglec (sa podacima iz Ugovora) su dana 31.10.2005. zaključili Ugovor o kreditu broj 718-50-3121496 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio Nikolini Foglec na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti EUR 4.300,00, a da je ugovorena redovna kamata 8,95 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora i s kamatom po dospijeću u visini zakonske zatezne kamate koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 15% godišnje, također promjenjiva. Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o

obveznim odnosima koji je *lex specialis* i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Nesporno je da je Nikolina Foglec slobodnom voljom sklopila Ugovor s promjenjivom kamatnom stopom i u valutnoj klauzuli EUR te da su joj prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se Nikolina Foglec svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. U odnosu na navode o ništetnosti ugovorene promjenjive kamatne stope Općim uvjetima, kojima se uređuju osnovna pravila poslovnih odnosa između klijenta i Banke, a koji su Nikolini Foglec uručeni prilikom sklapanja Ugovora, propisan je način određivanja visine kamatne stope, način obračuna i plaćanja kamate pa je iz istih vidljivo da se kamatna stopa utvrđuje ugovorom o kreditu, ugovara se u postotku u odnosu na glavnicu i izražava na godišnjoj razini, a može se ugovoriti kao fiksna ili promjenljiva. Tužiteljica nije obrazložila koliko bi prema njezinom mišljenju trebala iznositi promjenjiva kamatna stopa, a čak i da je takva promjenjiva kamatna stopa ništetna, utuženi iznos bi se mogao računati isključivo u odnosu na prosječnu kamatnu stopu na tržištu u utuženom razdoblju. Pravnu osnovu za promjenu kamatne stope predstavljaju upravo odredbe Ugovora o promjenjivosti kamatne stope i opći akti tuženika, a tužitelji ne samo da je pojašnjena odredba Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, već je ista njezino razumijevanje i prihvrat potvrdila potpisom Ugovora. Odredba o promjenjivosti kamatne stope je jasna, lako uočljiva, razumljiva, a iz navoda tužiteljice u tužbi proizlazi da bi kamatna stopa trebala biti fiksna jer joj fiksna kamatna stopa trenutno odgovara te ignorira činjenicu da prije zaključenja Ugovora nije zahtijevala fiksnu kamatnu stopu, već je pristala na odredbu Ugovora kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa. Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužiteljice u pogledu promjenjive kamatne stope. Da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno i razumljivo, proizlazi i iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ 2462/2003. Tuženik se protivi provođenju financijskog vještačenja jer je isto nesvrishodno. Naime, tužiteljica ne potražuje nikakvu isplatu već samo deklaratorno utvrđenje ništetnosti, te nema potrebe za vještačenjem i stvaranjem nepotrebnih troškova u ovom postupku. Također se ukazuje da tužiteljica nije dostavila niti jedan dokaz u prilog svojim tvrdnjama o promjenama kamatne stope. Tužiteljica neutemeljeno ističe da su ugovorene odredbe nepoštene i nedopuštene, a kao takve i ništetne i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužiteljici, a obzirom tužiteljica nije prigovarala odredbama, stranke su zaključile ugovor. Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03):

a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i

b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom da je tužiteljica, nakon što joj je objašnjena svaka odredba Ugovora o kreditu, isti potpisala razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica nije dokazala niti navodnu značajnu neravnotežu. Slijedom navedenog, vidljivo je da je tužbeni zahtjev tužitelja očito neosnovan. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Podneskom od 5. veljače 2026. tužitelj navodi da tužiteljev prigovor promašene aktivne legitimacije kao takav ne postoji, može postojati samo prigovor pomanjkanja aktivne legitimacije. Da bi se on mogao otkloniti, tužitelj predlaže da sud izvrši uvid u sustav radi provjere adrese tužitelja, OIB-a i JMBG-a radi utvrđivanja da li se isti poklapaju. Konačno, sva besmislenost prigovora tuženika vidljiva je iz toga što je tuženik na zahtjev tužitelja s naznačenom adresom u Križevcima i upravo ovim OIB-om, uredno dostavio na traženje iste potrebnu dokumentaciju za sve kredite, pa i ovaj te izdao potvrdu o korištenju istog kredita. Glede navoda tuženika u preostalom dijelu tužitelj ističe kako je tužena banka u ugovor o kreditu koji je tipske naravi inkorporirala odredbu o promjenjivosti kamatne stope čije povišenje samo i isključivo o jednostranoj odluci samog tuženika, pa je jasno da tužitelju nije poznata niti visina obveze koju mora vratiti. Sam tuženik je tužitelja svesrdno uvjeravao kako kamatna stopa po kreditu neće rasti, dok je ista u stvarnosti rasla pa je jasno kako tužitelj nije bio niti pravilno informiran o svim elementima Ugovora o kreditu na pravilan i potpun način pa da može dati svoj informirani pristanak na isti. Da je tužitelj bio svjestan činjenice što uistinu predstavlja promjenjivost kamatne stope, isti nikako ne bi pristajao na sklapanje takvog Ugovora o kreditu pa čak i pod uvjetom da ne ostvari nikakav drugi kredit. Tužitelj naglašava kako je nebitno to što je tuženik uredno obavještavao tuženika o promjenama kamatne stope, već je bitna činjenica što je kamatna stopa mijenjana (podizana) jednostranom odlukom (aktom) tužene banke, bez ikakve mogućnosti da sam tužitelj kao korisnik osporava opravdanost povišenja kamatne stope i bez naznake jasnih parametara kako i zašto je došlo do povećanja kamatne stope. U ovom Ugovoru o kreditu došlo je do povećanja kamatne stope na jednak način kako je ista povećavana u Ugovorima o kreditu vezanim uz valutu CHF, a što je već ranije kolektivnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu utvrđeno ništetnim i nepoštenim. Zbog navedenog, kako je "modus operandi" banaka i kod ugovaranja kredita u valuti EUR bio isti, jasno je kako se i u ovom Ugovoru o kreditu radi o nepoštenim i ništetnim odredbama u Ugovoru o kreditu u dijelu gdje je ugovorena promjenjivost kamatne stope čija promjena (povećanje) zavisi samo o jednostranim odlukama tužene banke.

4. Na ročištu od 10. lipnja 2026. tuženik po punomoćniku je odustao od dokaznog prijedloga da se provede dokaz saslušanjem svjedoka Marine Šiprak.

5. Radi utvrđenja spornih činjenica u dokaznom postupku sud je izvršio uvid u i to potvrda, ugovor o kreditu, otplatni plan, knjigovodstvene kartice /5-17/, dopis, potvrda /25-26/ i saslušana je tužitelj osobno /36-37/.

6. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Sadržaj isprava među strankama nije bio sporan te se posebno ne izlaže.

8. Sukladno odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZPP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Člankom 81. st. 2. ZPP-a propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema stavku 3. istoga članka proizlazi da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe toga ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radio o

unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema stavku 4. istoga članka ZZP-a propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Sukladno odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. ZOO, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, dok je čl. 270. st. 1. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, ugovor je ništetan.

10. Iz odredbe sadržane u čl. 2. predmetnog ugovora utvrđeno je kako je između tužitelja i tuženika ugovoreno da: "Redovna kamata 8,95 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora i s kamatom po dospelosti u visini zakonske zatezne kamate koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 15% godišnje, također promjenjiva, a uračunava se u sve dospjele i neplaćene iznose (uključivo redovnu kamatu) koju Korisnik kredita duuguje temeljem ovog Ugovora".

11. Tužitelj Nikolina Foglec saslušana kao stranka iskazivala je:

"Ja sam bila klijentica banke tuženika i trebala su mi sredstva za uređenje dječje sobe, zbog čega sam se za kredit raspitala u svojoj banci, te mi je isti i odobren, ja koliko se sjećam se nisam u drugim bankama raspitala za mogućnost kredita jer je banka tuženika bila moja matična banka, a prilikom sklapanja kredita nije mi bilo pojašnjeno što to znači promjenjiva kamatna stopa koja je ugovorena u kreditu, ne sjećam se da mi je bilo spomenuto da bi kamatna stopa mogla rasti, a sigurno znam da mi nisu pojašnjeni parametri na temelju kojih bi se promjenjiva kamatna stopa mogla mijenjati. Meni nije bio ponuđen kredit uz fiksnu kamatnu stopu, kada sam zatražila kredit donijela sam svoje liste plaća te me je čekao unaprijed pripremljen ugovor, a ja nisam mogla pregovarati vezano za promjenjivu kamatnu stopu. Na posebno pitanje pun. tuženika odgovaram da sam pročitala ugovor prije nego što sam ga potpisala, a iako mi nije bilo jasno što to točno znači promjenjiva kamatna stopa, nisam se o istoj posebno raspitala jer mi je bilo rečeno da temeljem moje plaće mogu dobiti samo kredit koji mi je ponuđen.."

12. Dakle, iz iskaza tužitelja je očito da stranke nisu pregovarale o cjelokupnom sadržaju ugovora, odnosno nisu uopće ni mogli pregovarati, jer je jer tužitelju nije bio ponuđen kredit sa fiksnom kamatnom stopom, kada je zatražila kredit i donijela svoje liste plaća, čekao ju je unaprijed pripremljen ugovor, a nije mogla pregovarati vezano za promjenjivu kamatnu jer joj je bilo rečeno da temeljem njene plaće može dobiti samo kredit koji joj je ponuđen te je položaj tužitelja prilikom sklapanja Ugovora o kreditu u tom smislu bio "slabiji" i to s obzirom da je ona kao prosječni građanin pristupila sklapanju pravih pravnih poslova bez posebnog znanja o financijsko-bankarskom aspektu ugovorenih odredbi u odnosu promjenjivu kamatnu stopu, dok su odredbe Ugovora koje se odnose na ugovorenu promjenu kamatne stope na način se ista vrši po jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati, to sud smatra da tužitelj nije mogao pregovarati o ugovaranju promjenjive kamatne stope, pa plaćanje iste prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se o naknadi nije pojedinačno pregovaralo.

13. Sud smatra da su se pregovori stranaka prije sklapanja predmetnog ugovora sveli samo na podatak o iznosu kredita, visini rate kredita i trajanju otplate kredita, dok se tužitelj u svemu ostalom oslonio na informacije koje je dobila od strane zaposlenika

tuženika. Tužitelj je očito imala potpuno povjerenje i oslonio se na zaposlenike auto kuće, kao povjerenika banke.

14. Dakle, sud prihvaća iskaz tužitelja da mu nije bilo omogućeno da pregovara o ugovaranju promjenjive kamatne stope.

15. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da tuženik sa tužiteljem prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije pregovarao oko odredbi kojima se ugovara promjenjiva kamatna stopa, jer je u pitanju odredba koju je tuženik unaprijed formulirao u Ugovoru o kreditu i to u čl. 2. Ugovora, pa tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. To proizlazi iz samog Ugovora o kreditu i iz iskaza tužitelja pa je samim time prigovor tuženika da se o toj odredbi pregovaralo neosnovan. Naime, iz provedenih dokaza utvrđeno je da tuženik nije dokazao da bi tužitelja upoznao sa načinom na koji se vrši promjena kamatne stope po jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati odluci banke kao trgovca i tužiteljica na istu ne može utjecati osim ako odustane od uzimanja kredita.

16. Prema odredbi čl. 3 st.1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

17. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

18. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s prednikom tuženika u svezi ugovaranja promjenjive kamatne stope, sud je stajališta da je navedena odredba ugovora o kreditu koja se odnose na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu, na način se ista vrši po jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati ništetna ugovorna odredba. Tužitelju je kao potrošaču trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti navedenu odredbu, što sve tuženik nije učinio, a sve kako bi tužitelj mogla objektivno predvidjeti da li je to za nju tegobno iz nekog razloga i koje su posljedice koje proizlaze iz takve odredbe. Pored navedenoga, ovaj je sud stajališta da je nelogično očekivati od tužitelja kao laika da istu odredbu i naknadu jasno razumije.

19. Pravilnom primjenom odredbe članka 81. stavka 1. i članka 84. ZZP/03 uvažavajući i odredbu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. kao i pravna shvaćanja izražena u odlukama Suda EU broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. kao i odluke broj C-621/17 od 3. listopada 2019. na koju se poziva tuženik ovaj sud utvrđuje ništetnom predmetnu odredbu ugovora jer je tom odredbom tužitelju kao potrošaču nametnuta odredba koja je protivna načelu savjesnosti i poštenja. Uz navedeno, ovaj je sud stajališta da tuženik nije dokazao da se o toj spornoj odredbi

pojedinačno pregovaralo, već nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno naveden razlog promjene kamatne stope, a način da se ista vrši po jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati te da je takva ugovorna odredba uzrokovala neravnotežu obveza na štetu potrošača odnosno tužitelja iz ovoga postupka. Iz svega navedenog sud je zaključio kako se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, obzirom da sukladno odredbama čl. 4. ZOO-a poštujući načelo savjesnosti i poštenja svi sudionici obveznih odnosa su dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana. Obzirom da je sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio kako je odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu od 14. veljače 2007. nepoštena i kao takva ništetna, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove presude.

20. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o ugovaranju promjenjive kamatne stope. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženi to nije dokazao, niti je predlagao izvođenje dokaza na te okolnosti. Osim toga, iz iskaza tužitelja, čiji iskaz je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o ugovaranju promjenjive kamatne stope. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu i da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, može se zaključiti da banka nije vodila računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno nije pregovarala s tužiteljicom o spornoj odredbi kako bi se uvjerila da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženica prilikom ugovaranja sporne odredbe postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Isto tako, budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da o navedenoj odredbi nije mogla pregovarati, jer joj je dan na potpis već pripremljeni ugovor, a banka – tuženica nije dokazivala da je omogućila tužitelju da pregovara o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez ugovaranja promjenjive kamatne stope nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača. Dakle, s obzirom na to da se radi o nenamjenskom potrošačkom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik odnosno prednik tuženika nije postupio u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o ugovaranju promjenjive kamatne stope ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što znači da je nepoštena navedena odredba čl. 5.1. Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st. 1. ZZP-a, te ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod točki I izreke ove presude. Za napomenuti je da je tužitelj bio informiran o ugovaranju promjenjive kamatne stope i da se ista vrši po jednostranoj odluci same banke, ali mu nije pojašnjen način na koji se ona mijenja sve bez navođenja ikakvih, a još manje jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se kamata mijenjati. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, treba ocijeniti je li tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu ugovornu odredbu i da je bilo pojedinačnog pregovaranja, odnosno je li banka uzela u obzir zakonite interese potrošača. Kako se radilo o tipskom ugovoru, jasno je da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik vodio računa o zakonitim interesima potrošača. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo

kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa plaćene razlike kamata po promjenljivoj kamatnoj stopi različitoj od prvotno ugovorene, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Iz provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi da bez ugovaranja promjenjive kamatne stope nije bilo moguće sklopiti ugovor o kreditu.

21. U odnosu na prigovor tuženika pomanjkanja aktivne legitimacije tužitelja sud smatra isti bespredmetnim upravo iz razloga što je tuženik na zahtjev tužitelja s naznačenom adresom u Križevcima i upravo ovim OIB-om, uredno dostavio na traženje iste potrebnu dokumentaciju za sve kredite, pa i ovaj te izdao potvrdu o korištenju istog kredita.

22. Obzirom na sve naprijed izneseno sud smatra da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika, a vezane ugovaranje promjenjive kamatne stope nepoštene, pa prema tome i ništetne, jer se o njima nije posebno pregovaralo i tužitelji nije bio dovoljno informiran o rizicima ugovaranja istih, te je došlo do znatne neravnoteže u odnosima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača ovdje tužitelja. Obzirom na navedeno, sud je utvrdio da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu koje se odnose na ugovaranje promjenjive kamatne stope.

23. Nesporno je da je kao korisnik kredita naveden tužitelj kao fizička osoba iz čega jasno proizlazi da je on potrošač, a iz iskaza tužitelja proizlazi da je trebala kredit uređenje dječje sobe, a nije bila vlasnik obrta, niti poslovnih udjela trgovačkog društva, pa sud smatra da to ne treba dokazivati na bilo koji drugi način jer to njeno svojstvo jasno proizlazi iz navedenog i iz samog ugovora o kreditu.

24. Nadalje, ovaj sud smatra da je prigovor zastare neosnovan jer je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. godine donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima /"Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/11 – dalje ZOO/ (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju utužena tražbina tužiteljice nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

25. Odluka o troškovima ovog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi čl. 155. ZPP-a. Tužitelj koji je u cijelosti uspio u parnici u ovoj parnici osnovano od tuženika potražuje trošak parničnog postupka koji se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT) i Zakonu o sudskim pristojbama (NN br. 26/03 (pročišćeni tekst), 125/11, 112/12 i 157/13, dalje ZSP) odnosi na trošak sastava tužbe u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 5. veljače 2026. u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 17. veljače 2026. godine u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 29. travnja 2026. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 10. lipnja 2026. u vrijednosti od 100 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u vrijednosti od 50 bodova (Tbr. 9. t.3. i 54 OT)/ što iznosi 500 bodova x 2,00 EUR/bod, 1.100,00 eura, trošak PDV 25% u vrijednosti od 275,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 136,25 eura, tako da ukupan trošak tužitelja u ovom postupku iznosi 1.511,25 eura. Ovaj trošak tužitelju je dužan naknaditi tuženik u roku od 15 dana zajedno sa zakonskom zateznom

kamatom tekućom od dana presuđenja odnosno od 17. srpnja 2026. godine pa do plateža.

26. Radi iznesenog presuđeno je kao u izreci.

U Križevcima, 17. srpnja 2026.

Sudac
Miroslav Lovreković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Broj zapisa: **9-3088a-e8c6d**

Kontrolni broj: **062c5-4c614-b1fce**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.